

Rättsfallssamlingen

Mål C-110/14

**Horățiu Ovidiu Costea
mot
SC Volksbank România SA**

(begäran om förhandsavgörande från Judecătoria Oradea)

”Begäran om förhandsavgörande — Direktiv 93/13/EEG — Artikel 2 b — Begreppet konsument — Kreditavtal som har slutits av en fysisk person som utövar advokatycket — Återbetalning av en kredit för vilken en fastighet som tillhör låntagarens advokatkontor utgör säkerhet — Låntagaren har nödvändiga kunskaper som gör att vederbörande kunde bedöma att ett lånevillkor var oskäligt innan avtalet skrevs under”

Sammanfattning – Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 3 september 2015

1. *Begäran om förhandsavgörande — Domstolens behörighet — Gränser — Den nationella domstolens behörighet — Fastställande och bedömning av de faktiska omständigheterna i målet*

(Artikel 267 FEUF)

2. *Konsumentskydd — Oskäliga avtalsvillkor i avtal som ingåtts med konsumenter — Direktiv 93/13 — Begreppet konsument — Fysisk person verksam som advokat har slutit ett kreditavtal med en bank — Omfattas — Villkor — Återbetalning av en kredit för vilken en fastighet som tillhör låntagarens advokatkontor utgör säkerhet — Saknar betydelse*

(Rådets direktiv 93/13, skäl 10 och artikel 2 b och c)

3. *Konsumentskydd — Oskäliga avtalsvillkor i konsumentavtal — Direktiv 93/13 — Mål*

(Rådets direktiv 93/13, skäl 10 och artikel 6.1)

1. Se domen.

(se punkt 13)

2. Artikel 2 b i direktiv 93/13 om oskäliga villkor i konsumentavtal ska tolkas så, att en fysisk person som utövar advokatycket och som sluter ett kreditavtal med en bank – utan att syftet med krediten preciseras i avtalet – kan betraktas som en konsument i den mening som avses i denna bestämmelse, såvida avtalet inte har samband med advokatens yrkesverksamhet. Den omständigheten att det som säkerhet för den fordran som avtalet avser har ställts en pant, vilken har ställts av personen i fråga i egenskap av företrädare för sin advokatbyrå och vilken består i egendom som är avsedd för personens yrkesverksamhet, såsom en fastighet som tillhör advokatbyrån, saknar härvidlag relevans.

I tionde skälet i direktiv 93/13 anges nämligen att enhetliga regler bör gälla för alla avtal som sluts mellan en konsument och en näringsidkare, vilka båda är begrepp som definieras i artikel 2 b och c i direktivet. Det är således med hänvisning till avtalsparternas ställning – det vill säga om de handlar för ändamål som har samband med näring eller yrkesverksamhet – som direktivet definierar de avtal som direktivet är tillämpligt på.

Begreppet konsument i den mening som avses i artikel 2 b i direktiv 93/13 har en objektiv karaktär och är oberoende av vilka konkreta kunskaper som ifrågavarande person kan ha eller de upplysningar som denna person faktiskt förfogar över. En nationell domstol som prövar ett mål avseende ett avtal som kan omfattas av detta direktivs tillämpningsområde är skyldig att beakta all bevisning och bland annat avtalets lydelse för att undersöka huruvida låntagaren kan kvalificeras som konsument i den mening som avses i direktivet. För att kunna göra detta ska den nationella domstolen beakta samtliga omständigheter i det enskilda fallet, bland annat vad det är för varor eller tjänster som omfattas av avtalet, som kan visa för vilket ändamål varan eller tjänsten har förvärvats.

En advokat som sluter ett avtal med en fysisk eller juridisk person, som uppträder inom ramen för sin yrkesverksamhet, och där nämnda avtal, bland annat på grund av att det saknar anknytning till den verksamhet som vederbörandes advokatbyrå bedriver, inte har samband med utövandet av advokatycket befinner sig nämligen i förhållande till den fysiska eller juridiska personen i ett underläge. Även om det kan anses att en advokat har omfattande tekniska kunskaper gör inte detta förhållande det möjligt att anta att han eller hon inte är den svagare parten i förhållande till en näringsidkare.

(se punkterna 15, 17, 21-23, 26, 27 och 30 samt domslutet)

3. Se domen.

(se punkterna 18 och 19)